

ELS OBRERS NO TENEN PÀTRIA, NO SE'LS POT PRENDRE ALLÒ QUE NO POSSEIXEN

"Els homes han estat sempre, en política, víctimes nècies de l'engany aliè i propi, i ho seguiran sent mentre no aprenguin a descobrir darrere de totes les frases, declaracions i promeses morals, religioses, polítiques i socials, els interessos d'una o altra classe." (Lenin, 1913).

L'Estat espanyol és un estat profundament feixista com ho són la resta d'estats a nivell mundial. Tots han incorporat sota la vestimenta democràtica tots els mecanismes feixistes d'intervencionisme econòmic, de control ideològic, de repressió i d'integració social. Aquesta és la forma de dominació de la burgesia en la fase superior del capitalisme (l'imperialisme).

D'altra banda, **les organitzacions i entitats que recolzen el "procés català" conformen un bloc de caràcter netament xovinista**, des de l'ANC a la CUP-CC. Aquest caràcter xovinista es manifesta clarament 1) en la defensa de la policia catalana (mossos d'esquadra), 2) en la defensa de les institucions catalanes, 3) en la defensa del català sobre les altres llengües que parla la classe obrera (que són bastantes més de dues), 4) en la defensa del pacifisme i la denúncia de tot aquell que proposi l'ús de la violència, 5) en l'enaltiment de la superstició democràtica.

Aquest caràcter xovinista no desapareix pels matisos "socials" que determinats sectors utilitzen per captar els treballadors amb un objectiu declarat: "eixamplar la base social de l'independentisme", és a dir, de lligar als grups de treballadors combatius al carro de la burgesia nacional. **Això només el fa més mentider i sibil·lí, el converteix de xovinista en social-xovinista.**

"Nacionalisme burgès" o "internacionalisme proletari"?

"Nacionalisme burgès i internacionalisme proletari: aquestes són les dues consignes antagòniques i inconciliables que corresponen als dos grans bàndols que divideixen a les classes del món capitalista i expressen dues polítiques (és més, dues concepcions) en la qüestió nacional." (Lenin, Notes crítiques sobre la qüestió nacional)

Donada tota la confusió generada al respecte, cal aclarir quina és la posició del marxisme en relació als moviments nacionals.

"Abans que res, és necessari distingir estrictament dues èpoques del capitalisme completament diferents des del punt de vista dels moviments nacionals" (Lenin). Aquestes èpoques són: 1) l'època de la bancarrota del feudalisme i l'absolutisme, és a dir, l'època de la revolució democràtica anti-feudal, i 2) l'època en què els Estats capitalistes tenen estructura acabada, règim constitucional establert, capitalisme madur, l'inici de l'esfondrament del capitalisme.

Nosaltres ens trobem ara en la segona de les èpoques a Catalunya, a l'Estat espanyol i al món sencer. En aquesta segona època... *"Qui avui es remet a l'actitud de Marx cap a les guerres de l'època de la burgesia progressista i oblida les paraules de Marx: "els obrers no tenen pàtria" – paraules que es refereixen precisament a l'època de la burgesia reaccionària i caduca, a l'època de la revolució socialista -, tergiversa sense pudor a Marx i reemplaça el punt de vista*

socialista per un de burgès." (El socialisme i la guerra, Lenin, 1916)

La burgesia és ja una classe reaccionària i caduca a nivell mundial, no té cap més funció progressiva a complir.

La burgesia espanyola és una de les burgesies més agressives i imperialistes a nivell mundial, i la burgesia catalana no ho és menys, explotant la pròpia classe obrera i la de la resta de països on les empreses catalanes i espanyoles exploten el proletariat local. Les dues competeixen pel mercat intern, pel mercat mundial, pel repartiment del fruit de l'explotació obrera:

"Però imaginem que un propietari de cent esclaus combat amb un altre que en posseeix dos-cents, per una distribució més "equitativa" dels esclaus. És evident que emprar en aquest cas el concepte de guerra "defensiva" o de "defensa de la pàtria" seria falsificar la història i, en la pràctica, un recurs dels hàbils esclavistes, simplement per enganyar la gent senzilla, els petits burgesos i la massa ignorant. Així és com la burgesia imperialista d'avui, en la guerra actual entre esclavistes, per consolidar i intensificar l'esclavitud, enganya també als pobles valent-se de la ideologia "nacional" i del concepte de defensa de la pàtria." (El socialisme i la guerra, Lenin, 1916)

El grau de desenvolupament de les forces productives a nivell mundial és ja incompatible amb els límits del capitalisme, de la societat basada en la producció de mercaderies empresa per empresa, en la divisió en classes socials i en l'explotació del treball assalariat. Aquestes forces productives estan madures per una societat sense classes i sense mercaderies, i la seva limitació a la valorització de capital, a l'acumulació per l'acumulació només pot produir més crisis, guerres i destrucció.

Davant d'aquesta situació, la classe obrera no ha de lluitar per fundar nous estats burgesos ni per mantenir la unitat dels existents sinó per la revolució social anti-capitalista contra la pròpia burgesia (espanyola, catalana o d'on sigui).

"El proletariat no pot recolzar a cap consolidació del nacionalisme; per contra, recolza a tot el que contribueix a esborrar les diferències nacionals i a enderrocar les barreres nacionals, tot el que serveix per estrènyer més i més els vincles entre les nacions, tot el que condueix a la fusió de les nacions. Obrar d'una altra manera equivaldria a passar-se al costat de l'element petit burgès reaccionari i nacionalista." (Lenin, Notes crítiques sobre la qüestió nacional)

"El marxisme no transigeix amb el nacionalisme, encara que es tracti del més "just", "depurat", subtil i civilitzat. En lloc de tot nacionalisme, el marxisme propugna l'internacionalisme, la fusió de totes les nacions en aquesta unitat superior que es va desenvolupant a la nostra presència amb cada quilòmetre de via fèrria, amb cada trust internacional i amb cada unió obrera (internacional per la seva activitat econòmica, i també per les seves idees i

aspiracions)." (Lenin, Notes crítiques sobre la qüestió nacional)

La falsificació del marxisme que el convertiria a tot arreu i en tot moment en un apèndix del nacionalisme burgès ja hem vist que ve de lluny:

*"Succeeix avui amb la doctrina de Marx el que ha solgut ocórrer en la història repetides vegades amb les doctrines dels pensadors revolucionaris i dels caps de les classes oprimides en la seva lluita per l'alliberament. En vida dels grans revolucionaris, les classes opressores els sotmeten a constants persecucions, acullen les seves doctrines amb la ràbia més salvatge, amb l'odi més furiós, amb la campanya més desenfrenada de mentides i calúmnies. Després de la seva mort, s'intenta convertir-los en icones inofensives, canonitzar-los, per dir-ho així, envoltar els seus noms d'una certa aurèola de glòria per "consolar" i enganyar a les classes oprimides, castrant el contingut de la seva doctrina revolucionària, fent osques al seu tall revolucionari, envilint-la. En semblant "arranjament" del marxisme es donen la mà actualment la burgesia i els oportunistes dins del moviment obrer. Obliden, releguen a un segon pla, tergiversen l'aspecte revolucionari d'aquesta doctrina, el seu esperit revolucionari. Fan passar a primer plànol, enalteixen el que és o sembla ser acceptable per a la burgesia. **Tots els socialxovinistes són avui - bromes apart - "marxistes".** I cada vegada amb major freqüència els savis burgesos alemanys, que ahir encara eren especialistes a polvoritzar el marxisme, **parlen avui d'un Marx "nacional-alemany"**" (Lenin, L'Estat i la Revolució)*

Però, què és la "burgesia"?

S'al-lega per part d'alguns que l'alta burgesia catalana no està a favor de la independència i que això li atorga un caràcter "popular" (quan "popular" només significa "interclassista") al "procés".

La realitat és que la burgesia catalana no són un grup d'un centenar de grans empreses ni de 300 famílies, sinó que **la burgesia catalana la conforma tot un entramat social de petites i mitjanes empreses**, de petits i mitjans propietaris immobiliaris, de petits i mitjans rendistes, accionistes i especuladors que conformen – juntament amb els empresaris més grans – la classe burgesa.

Veiem la radiografia de les empreses catalanes:

nº assalariats	nº empreses	%
Sense assalariats	344.815	56,85%
D'1 a 9	229.644	37,86%
De 10 a 49	24.597	4,06%
De 50 a 249	5.660	0,93%
250 o més	1.796	0,30%
Total	606.512	100,00%

Font: IDESCAT (2016)

A això cal sumar-hi el 90% dels 545.949 "treballadors autònoms" (l'altre 10% són "falsos autònoms"), que són en realitat empresaris a títol individual. Que ningú s'enganyi, la majoria de les empreses que figuren sense assalariats així com els "autònoms", en realitat els tenen però sense donar-los d'alta ni pagar les seves cotitzacions.

També cal sumar-hi els ajuntaments, diputacions i altres institucions. Cal entendre que **cada alcalde és un empresari i cada ajuntament és una empresa**, des de la qual es contracten o subcontracten serveis, es requalifiquen terrenys, es trafica amb influències de tot tipus.

Per descomptat, aquesta no és només la situació a Catalunya, sinó que també és la mateixa a l'Estat espanyol i a la UE: *"Més del 90% de les empreses de la UE té menys de 10 treballadors"*.

Un dels factors més importants per la burgesia a tot l'Estat espanyol han estat les "caixes d'estalvis". La gestió del capital de les "caixes" corresponia a institucions, sindicats subvencionats i partits parlamentaris. Des d'aquestes plataformes es distribuïa el crèdit, es traficava amb tot tipus de prebendes i era el fonament del clientelisme polític i empresarial. Això convertia *de facto* en empresaris a tots els "sindicaleros" subvencionats, als parlamentaris de professió i a una sèrie d'altres paràsits, eixamplant la base social de la burgesia. Però amb la concentració bancària dels últims 10 anys, motivada per la crisi econòmica, aquesta palanca de clientelisme polític i empresarial els l'han presa de les mans i això ha estat el detonant de la radicalització del nacionalisme de la burgesia catalana.

Aquesta burgesia, angoixada per la crisi i per la competència, es vesteix de "poble" i, si pot, de "poble treballador" per utilitzar la classe obrera contra els seus competidors.

Aquest és el cercle viciós que ens proposen repetir una vegada més les organitzacions que en realitat tenen el programa de la petita burgesia i de la unitat popular. Aquestes són les encarregades de desarmar ideològicament a la classe obrera per lligar-la al carro de la burgesia. Per això els convé reduir la imatge de la burgesia a un centenar d'empreses o a 300 famílies, per poder presentar davant de la classe obrera a la resta dels explotadors i xupòpters com a ovelletes oprimides a les quals cal defensar en lloc de defensar el programa propi de la classe obrera també contra els petits i mitjans explotadors.

Però fa molts anys que sabem la resposta a aquesta situació i també les crues experiències de totes les vegades en que s'ha passat per alt aquesta advertència:

"En el moment present, quan la petita burgesia democràtica és a tot arreu oprimida, instrueix el proletariat, exhortant-lo a la unificació i conciliació; ells desitjarien poder unir les mans i formar un gran partit d'oposició, abastant dins dels seus límits tots els matisos de la democràcia. És a dir, ells tractaran de convertir el proletariat en una organització de partit en el qual predominin les frases generals social-demòcrates, darrere del qual els seus interessos particulars estiguin amagats i en el qual les particulars demandes proletàries no hagin, en interès de la concòrdia i de la pau, de passar a un primer pla.

Una tal unificació seria feta en exclusiu benefici de la petita burgesia democràtica i en perjudici del proletariat. La classe treballadora organitzada perdria la seva a tanta costa guanyada independència i esdevindria de nou un mer apèndix de l'oficial democràcia burgesa. **Una tal unificació ha de ser decididament rebutjada.**" (Circular del Comitè Central de la Lliga dels Comunistes, març 1850)

La classe obrera ha pagat molt cara ja moltes vegades el fet d'haver escoltat aquests cants de sirena de la petita i mitjana burgesia (Juny de 1848 a París, Europa el 1914, Shanghai i Guangzhou el 1925, Maig del '37 a Barcelona, etc.) i ho ha pagat amb el seu extermini físic i polític.

La primera guerra mundial es va fer en nom de la famosa autodeterminació de les nacions. Els traïdors del moviment obrer de llavors van trobar tots i cada un d'ells un argument per defensar la seva pròpia. Uns al·legaven que es tractava de lluitar contra els imperis centrals (Imperi Prussià, Àustria-Hongria) i els altres al·legaven que França i Anglaterra estaven aliats amb l'Imperi Rus més feudal que no els altres. La minoria revolucionària es va oposar a aquest plantejament i l'internacionalisme proletari va ser la seva resposta: **l'enemic està en el propi país, és la pròpia burgesia** (Lenin). Aquesta minoria era la minoria

revolucionaria i la majoria traïdora del moviment obrer era la majoria social-xovinista. Tots els intents revolucionaris contra la primera guerra mundial parteixen de la ruptura de la unitat amb la pròpia burgesia.

El socialisme nacional alemany també era un moviment d'alliberament nacional nascut en un moment de capitalisme madur, fruit de les indemnitzacions de guerra draconianes imposades pel Tractat de Versalles a Alemanya. La burgesia alemanya ensenyava una i altra vegada als obrers que el seu problema eren els soldats francesos que requisaven el carbó i no pas els seus propis burgesos que no podien pagar-los més per culpa de l'opressió francesa. Aquesta és la base del feixisme: la unitat nacional i la desaparició de la lluita de classe dins d'aquesta unitat.

Quines són les causes materials de la situació actual?

La causa última de la radicalització de part de la burgesia catalana, que de cop i volta ha redescobert l'independentisme, és la **crisis de sobreproducció capitalista** a nivell mundial.

Per la classe obrera, la crisi de sobreproducció suposa acomiadaments massius, retallades en els costos indirectes del salari (sanitat, educació, transport, etc.), increment de la temporalitat, de la prolongació de jornades, augment dels ritmes de treball. En resum, un augment del grau d'explotació de la classe obrera i un increment dels treballadors desocupats. El sindicalisme subvencionat i els partits social-xovinistes s'han encarregat d'ofuscar la possibilitat d'una resposta de lluita de classe a aquests atacs de la patronal, lligant-la a la defensa de l'economia nacional.

Per la petita i mitjana burgesia, aquesta crisi suposa una concentració comercial i la irrupció de les grans superfícies que arruïnen el petit comerç (el petit comerç que ens ven als treballadors els productes tan recarregats com poden i pel qual no sentim cap pena), imposa una concentració empresarial en general arrossegant a la bancarrota gran part de les petites empreses (les quals mantenen els seus assalariats en les pitjors condicions i en el grau de despotisme més directe, personalista i descarnat, per la qual cosa tampoc en sentim cap pena).

Aquesta crisi imposa una concentració bancària que ha deixat orfes a tota una sèrie de xupòpters professionals a l'eliminar el clientelisme polític de les "caixes". També ha reduït els pressupostos dels ajuntaments, reduint una altra font de nepotisme i de clientelisme polític. Tota aquesta capa social de vividors a compte de l'explotació obrera, han estat traficant amb prebendes i favors, saltant-se la seva pròpia llei la majoria. I aquí hem arribat a la famosa corrupció: el grau de putrefacció i de corrupció és tan elevat a tot l'Estat espanyol, que – ara que el pastís s'ha reduït considerablement - una part important d'aquest estrat de xupòpters té com a alternativa deixar-se arruïnar o acabar a la presó (o "suïcidat" o "mort per causa natural" com sol passar als imputats per casos de corrupció que podrien estirar de la manta o parlar massa).

Finalment, l'endeutament de la Generalitat és de tal magnitud que si hagués d'aplicar les mesures necessàries per reduir-lo, s'enfrontaria a una resposta social que no poden assumir.

Totes aquestes circumstàncies han acabat d'empènyer a una àmplia capa de la burgesia catalana a l'aventura i els resultats provisionals l'animen a seguir endavant: en poc més d'un any, amb l'ajuda de la CUP-CC, Convergència ha passat de ser el partit de la corrupció, la repressió i de les retallades, a transmutar-se en PDeCAT i convertir-se en

l'abanderat de la llibertat i màrtir de la repressió de l'Estat espanyol.

Quin és el context de l'imperialisme mundial?

Com és obvi, **tots dos bàndols reben el suport dels grups de països imperialistes interessats en un o altre resultat**. No és casualitat el "timing" dels atemptats a Barcelona (que com tots aquests tipus d'atemptats porten l'estigma d'un crim d'estat), de la intervenció d'Assange i Snowden, les declaracions d'EEUU, el suport telemàtic a les webs del referèndum, la visita de Rajoy als EEUU, etc.

La crisi de sobreproducció relativa de capitals produeix un **agreujament profund de les contradiccions entre països imperialistes que porten de la guerra comercial al xoc militar**. Els EEUU porten temps intentant desencadenar la 3ª guerra mundial i Rússia i Xina cada cop prenen posicions més agressives militarment. La Unió Europea no és menys imperialista i també està immersa en la carrera policial i militar.

Això fa més urgent i vital la consigna de l'internacionalisme proletari i del trencament de tot tipus de solidaritat amb la pròpia burgesia arreu del món.

Quines són les justificacions del social-xovinisme per donar suport a la burgesia catalana?

Per intentar sortir de l'òbvia justificació nacionalista, alguns parlen d'acabar amb el "règim del '78". Aquest és el mateix *modus operandi* de sempre d'assenyalar el vernís polític enlloc del sistema: el sistema mercantil-capitalista, independent del règim o embolcall polític del moment. Però, a més, la Generalitat de Catalunya forma part integrant del "règim" actual al mateix títol que la resta d'institucions espanyoles. El franquisme va restituir la Generalitat el 1977, reconeixent a Josep Tarradellas la presidència de la mateixa, en recompensa pels serveis prestats durant la guerra civil quan salvava burgesos, desarmava les milícies obreres, reprimia a sang i foc la classe obrera de Barcelona el maig del '37 i conservava les indústries fins i tot en millor estat per retornar-les als seus capitalistes. Mentre el franquisme liquidava obrers a la zona nacional, el Front popular (IR, PSOE, ERC, PCE-PSUC, CNT-FAI, POUM) ho feien a la zona republicana. Aquest repartiment de papers és el que han repetit i repetiran cada cop que els sigui necessari sotmetre a la classe obrera. El 1977, calia evitar que l'enfonsament del franquisme es pogués convertir en una crisi revolucionària i allí va estar la Generalitat per garantir la il·lusió democràtica i sedar la classe obrera. Ara com llavors, el que es busca és només un canvi de "règim" deixant intacte el sistema capitalista i els pilars de les institucions de la burgesia: en lloc d'un "atado y bien atado", un "lligat i ben lligat".

L'altre argument trampós del social-xovinisme és que el "procés" pot fer caure la "monarquia". Però airejar una monarquia completament inútil i residual, sense cap tipus de poder efectiu, purament folklorica, com a l'objectiu a abatre per part de la classe obrera a mode d'excusa per sotmetre's a la pròpia burgesia és fer-li el joc al capitalisme i tenir en molt baixa consideració la missió històrica del proletariat (català, espanyol i mundial).

Que ningú s'oblidi que aquesta experiència ja l'hem viscut. El 1931 la proclamació de la II República va ser la vàlvula d'escapament per evitar que una classe obrera combativa posés en qüestió el capitalisme a l'Estat espanyol. No per casualitat, Alfons XIII va marxar dient: "jo sóc el primer republicà i demano a tots els monàrquics que defensin la república". Aquesta mateixa república que va fer

la famosa "Ley de vagos y maleantes", que va reprimir la insurrecció d'Astúries al 1934 i que va massacrar als proletaris de Barcelona el maig de 1937.

La república democràtica és la forma d'Estat a través de la qual domina la burgesia, és la dictadura de la burgesia. La més democràtica de les repúbliques democràtiques és una arma de dominació de classe i de repressió contra la classe obrera i no pot ser una altra cosa.

La burgesia domina normalment sense necessitat d'exercir la violència explícita més que en ocasions excepcionals, en les que es treu la màscara i mostra el seu veritable fons. Aquesta no és una característica particular de l'Estat espanyol ni del govern actual sinó que és la característica essencial de tot Estat burgès. D'aquesta circumstància, els defensors del capitalisme en treuen la defensa de l'"autèntica" democràcia i els revolucionaris en traïem la convicció de que cal enderrocar l'Estat de la burgesia ja que cap transformació social serà possible mentre aquest segueixi dempeus.

Podria aquest situació desenvolupar-se en un sentit favorable a la classe obrera?

Alguns, moguts per l'aparent eferescència de la situació, es fan aquesta pregunta.

En primer lloc, cal afirmar que **a la situació actual i a totes les falses promeses actuals els seguirà ineluctablement una sèrie de desil·lusions, desenganys i frustracions** per tots aquells que s'han empassat que la democràcia és alguna cosa més que un engany organitzatiu a través del qual domina la burgesia. També de tots aquells que s'han oblidat que l'Estat és una arma de repressió i que "el dret és la força per imposar-lo"(Engels).

Si la crisi i la dificultat d'obtenir benefici són el motor d'aquest moviment xovinista i també l'origen de la reacció igualment xovinista de l'Estat espanyol, **és completament inevitable que aquesta mateixa crisi obligui a qui sigui que governi a aplicar totes les mesures necessàries contra la classe obrera** (i també contra la petita burgesia), empitjorant les condicions de vida i de treball dels primers i arruinant als segons.

Però, cal notar que la primera desil·lusió se l'endurà la massa petit-burguesa que ha cregut místicament en la seva pròpia il·lusió i d'aquesta massa petit-burguesa no en pot sortir cap moviment de classe ni revolucionari.

En qualsevol cas, per tal que els revolucionaris puguin aprofitar en el futur les desil·lusions que han de succeir immediatament i totes les que han de venir, **la condició indispensable és que s'hagin mantingut fora i contra de tot tipus de xovinisme i que hagin denunciat el contingut burgès d'ambdós bàndols**, que s'hagin oposat al fagocitament dels grups combatius de treballadors per part de la burgesia nacional, espanyola o catalana.

Quina és la posició dels comunistes en aquesta situació?

L'opressió que vivim la classe obrera a Catalunya no és una opressió nacional. És una opressió de classe. La classe obrera a Catalunya (i a la resta de l'Estat espanyol) està

explotada i oprimida per la burgesia (petita, mitjana i gran burgesia) catalana, espanyola, europea i d'altres continents. **Aquesta és la realitat als centres de treball: els treballadors provenim de multitud d'origens diferents i els nostres empresaris també.** La nostra lluita no és una lluita nacional sinó que és una lluita obrera, internacionalista i revolucionària.

En definitiva, "Els interessos de la classe obrera i de la seva lluita contra el capitalisme exigeixen una completa solidaritat i la més estreta unió dels obrers de totes les nacions, exigeixen que es rebutgi la política nacionalista de la burgesia de qualsevol nació. (...) A l'obrer assalariat tant li fa que el seu principal explotador sigui la burgesia russa més que l'al·lògena, com la burgesia polonesa més que l'hebrea, etc. A l'obrer assalariat que hagi adquirit consciència dels interessos de la seva classe **li són indiferents tant els privilegis estatals dels capitalistes russos com les promeses dels capitalistes polonesos o ucraïnesos d'instaurar el paradís a la terra quan ells gaudeixin de privilegis estatals.**" (El dret de les nacions a l'autodeterminació, Lenin)

La posició del marxisme i l'internacionalisme proletari a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol no pot ser altra que:

a) Ruptura amb tota manifestació de patrioterisme o nacionalisme: ja sigui espanyol, català, basc, gallec, andalús, etc. i de tota aliança amb la burgesia o la petita-burgesia.

b) Màxim respecte per totes les llengües - incloses les de tots els companys procedents de fora de l'Estat espanyol - i cap tolerància als pretesos privilegis d'unes sobre les altres.

c) Rebuig a tota annexió forçosa o a la participació en qualsevol guerra imperialista.

d) Exigència de la retirada de l'exèrcit espanyol d'Haití, de Somàlia, de l'Afganistan, del Líban, de Mali, de la República Centreafricana, etc.

e) Rebuig a la solidaritat amb l'economia de l'empresa i amb l'economia "nacional". Represa de la lluita de classe **cap a l'abolició del treball assalariat.**

f) Derrotisme revolucionari contra la pròpia burgesia en temps de guerra comercial o militar.

g) Organització conjunta i internacional dels proletaris de totes les llengües: consolidació del Partit Comunista Internacional per a la revolució comunista a escala mundial.

h) Tota guerra entre fraccions de la burgesia espanyola (entre les fraccions madrilenya, catalana, basca, andalusa, etc.) o de la burgesia espanyola contra la burgesia d'altres països tindrà el caràcter de guerra imperialista.

Que no ens utilitzin de carn de canó per les seves guerres, si els treballadors haurem de matar i morir que sigui per la nostra causa, la causa de la revolució social: la classe obrera ha d'aplicar la tàctica del derrotisme revolucionari, prenent les armes per lluitar contra la seva pròpia burgesia, per a l'enderrocament de la seva dominació, per una societat sense classes socials, ni diners, ni treball assalariat, sense explotació i sense estats.